

Μιχάλης Ρίζος - Δημήτρης Γκόβας

Η πανδημία άνοιξε μια νέα σελίδα, έφερε στο προσκήνιο μεγάλα ερωτήματα, χρειάζεται μεγάλες απαντήσεις και τομές από τον κόσμο της εργασίας

Για τον εργοδοτικό, κυβερνητικό, κρατικό συνδικαλισμό ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, πολλών ομοσπονδιών και εργατικών κέντρων έχουν γραφτεί τα τελευταία χρόνια τόνοι μελάνης. Βέβαια, παρά τη σφοδρή κριτική που δέχονται από πλήθος οργανώσεων, κινήσεων και σωματείων – και κυρίως από τον απλό εργατόκοσμο – η έμπρακτη αμφισβήτησή τους απείχε πολύ.

Η ατολμία, η πολεμική «δια της συμμετοχής» – «θεσμικής αποδοχής» όπως έκανε το ΠΑΜΕ στο πρόσφατο νόθο συνέδριο της ΓΣΕΕ, η αδυναμία συγκρότησης κέντρου αγωνιστικής, ταξικής ενότητας παρά τις αντικειμενικές δυνατότητες (όπως έδειξαν οι πετυχημένες απεργίες χωρίς τη ΓΣΕΕ τα τελευταία χρόνια), αναπαράγει την κυριαρχία του εργοδοτικού συνδικαλισμού σε βαθμό αναντίστοιχο από την πραγματική επιρροή του στην εργατική τάξη.

Στην εξελισσόμενη όμως μάχη της εργατικής τάξης απέναντι στην επιδημία το κορωνοϊού και την ταυτόχρονη κλιμάκωση της επίθεσης στα εργατικά δικαιώματα από κυβέρνηση ΝΔ και ΣΕΒ, η εικόνα έγινε πιο αποκαλυπτική. Είχαμε το απόλυτο σιωπητήριο από τα τριτοβάθμια και δευτεροβάθμια όργανα του εργατικού κινήματος (πλην ελάχιστων εξαιρέσεων όπως η ΟΕΝΓΕ, η ΠΟΠΟΚΠ κ.α.) με μια συναίνεση που δεν ήταν της συνήθους μορφής. Στην κυριολεξία κατέβασαν ρολά, δεν προχώρησαν ούτε σε μια τυπική τηλεσυνεδρίαση των ΕΕ και των ΔΣ, το ΜΕΝΟΥΜΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ΜΕΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ έγινε η κατευθυντήρια επιλογή τους. Στην καλύτερη των περιπτώσεων (βλ. ΓΣΕΕ) δημιούργησαν παρατηρητήριο καταγγελιών και παραγωγής δελτίων τύπου χωρίς κανένα αντίκρισμα. Ενδεικτική εξάλλου ήταν η δήλωση του «αιώνιου» προέδρου της ΓΣΕΕ Γ. Παναγόπουλου σε σύσκεψη του υπουργείου εργασίας με τους εργοδοτικούς φορείς και τη ΓΣΕΕ ότι η «επιδημία δεν έχει ταξικά χαρακτηριστικά, θα μας πλήξει όλους»! Την ώρα που η κυβέρνηση πυροβολούσε με απαντωτές αντεργατικές ΠΝΠ, οι απολύσεις ξεπέρασαν τις 150.000 σε ένα μήνα, ο μισθός έγινε μισό επίδομα και η

όποια σταθερή εργασία είχε απομείνει κομματιάστηκε σε 24ωρη δουλειά στο σπίτι και «σε φωνάζω όταν σε έχω ανάγκη», η ΓΣΕΕ και οι ομοσπονδίες της σώπαιναν κάτω από τις μάσκες (του μασκαρά όχι της ατομικής προστασίας). Την ώρα που οι υγειονομικοί μάχονταν στην πρώτη γραμμή και οργάνωναν μαζικές αντιδράσεις για τη δημόσια, δωρεάν υγεία (με συγκινητική ανταπόκριση του λαού και πλήθους πρωτοβάθμιων σωματείων) η ΠΟΕΔΗΝ και η ΑΔΕΔΥ κρύβονταν στα «καταφύγια». Την ώρα που οι εκπαιδευτικοί αγωνίζονται ενάντια στην άλωση της δημόσιας εκπαίδευσης από τους επιχειρηματίες, τους μεγαλοφροντιστηριάρχες, τα ΚΕΚ (που απλόχερα τροφοδοτεί η κυβέρνηση με δημόσιο χρήμα των vouchers), ΟΛΜΕ, ΔΟΕ και ΑΔΕΔΥ εύχονταν καλό Πάσχα. Την ώρα που πολλά πρωτοβάθμια σωματεία έσπαγαν την καραντίνα των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών με τις κινητοποιήσεις της 14 και 15/4 στο υπουργείο εργασίας και τα super market, η ΓΣΕΕ «λογομαχούσε» με τον ΣΕΒ αν θα γίνει δανεισμός εργαζομένων ή ρευστότητας μεταξύ επιχειρήσεων! Τόση έγνοια για τα κέρδη.

Φυσικά **οι λόγοι είναι πολιτικοί, όχι συνδικαλιστικοί, ούτε υγειονομικοί. ΝΔ-ΚΙΝΑΛ-ΣΥΡΙΖΑ, ΜΜΕ έδειξαν μια πρωτοφανή ομοψυχία** (ως ενιαία κυβέρνηση λειτούργησαν) στην όσο γίνεται μεγαλύτερη προστασία των ισχυρών ιδιωτικών ομίλων από την καραντίνα. Έδωσαν ζεστό χρήμα και απάλλαξαν από τα βάρη εφοπλιστές, κλινικάρχες, ιδιοκτήτες κρίσιμων κλάδων παραγωγής και υπηρεσιών. Οι παρατάξεις τους στα μεγάλα συνδικάτα ακολούθησαν την κομματική γραμμή και τα μετέτρεψαν χωρίς αιδώ σε κομματική τους ιδιοκτησία.

Η σελίδα όμως έχει γυρίσει. **Σε στιγμές κρίσης όλοι δείχνουν το πραγματικό τους πρόσωπο. Στην πράξη, όχι στις διακηρύξεις.** Τώρα κρίνονται και τώρα φαίνονται ποιοι στάθηκαν μπροστά στις δυσκολίες, ποιοι τα έβαλαν με την κυβέρνηση και τα μέτρα της, ποιοι έσπασαν το κλίμα φοβίας και μαζικής παράλυσης που καλλιεργούσαν τα ΜΜΕ και οι «ειδικοί», και ποιοι λιποψύχησαν, απείχαν, στήριξαν τον Μητσοτάκη και τα επιχειρηματικά συμφέροντα. Ποιοι μέσα στις δύσκολες και πρωτόγνωρες συνθήκες στέκονται έξω από χώρους δουλειάς και υπουργεία, στις γειτονιές και στους δρόμους και ποιοι περιμένουν «να λογαριαστούν μετά», κατόπιν εορτής, και έμειναν σπίτι τους...

Με επόμενο σταθμό την **Πρωτομαγιά**, με την ιδιαιτερότητα της, αλλά και το διεθνιστικό της μήνυμα, **οι δυνάμεις της ταξικής ανασυγκρότησης και του αγώνα μπορούν να δώσουν ισχυρό μήνυμα ανυπακοής και αντεπίθεσης.** Με ενιαία κινητοποίηση και διαδήλωση όσων στάθηκαν μπροστά στις πύλες των νοσοκομείων, των σχολείων, των πλοίων, των super market, των μεγάλων εταιρειών και των εργοταξίων. Με αγωνιστική, ενωτική πρωτοβουλία ταξικών σωματείων και ομοσπονδιών.

Παράλληλα, η **συγκρότηση κίνησης εργατικής χειραφέτησης** με πυρήνα τους εργαζόμενους και συνδικαλιστές που συσπειρώθηκαν στα νέα καθήκοντα αυτή την περίοδο έχει ωριμάσει.

Η επόμενη μέρα μπορεί να μας βρει σε άλλο επίπεδο. Το αίτημα να μην πληρώσει ο λαός τα βάρη της νέας καπιταλιστικής κρίσης, τα λεφτά για τη δημόσια υγεία να βρεθούν στα κέρδη, τις πολεμικές δαπάνες, τα ματωμένα πλεονάσματα της Ε.Ε., το χρέος, όχι στους μισθούς και τις ΣΣΕ μπορεί να κυριαρχήσει. Τα αιτήματα για να πάρουμε πίσω τα διπλοκλεμμένα, όλα τα δικαιώματα και τον σφετερισμένο χρόνο εργασίας (στο χώρο εργασίας ή στο σπίτι) χρειάζεται να έρθει στο προσκήνιο. Και κάτι περισσότερο. Το μήνυμα της φετινής Πρωτομαγιάς δεν μπορεί παρά να είναι: ο πλούτος, η ιδιοκτησία, η οργάνωση της παραγωγής και της έρευνας, η συνεργασία των λαών μπορεί να κατακτηθεί από τους εργαζόμενους. **Η πανδημία παγκόσμια ανέδειξε ένα σαφέστατο ερώτημα: Σε τι κόσμο θέλουμε να ζούμε; Και οι εργαζόμενοι, ιδιαίτερα τα πρωτοπόρα τμήματα του κόσμου της δουλειάς και του αγώνα, πρέπει να απαντήσουν καθαρά, θαρρετά και ανοιχτά.** Η εργατική, κομμουνιστική χειραφέτηση έχει ξαναεισβάλει όχι μόνο στα λόγια των ποιητών, αλλά και στις καθημερινές συζητήσεις, ιχνηλατείται στα πρώτα δείγματα στρατηγικής αναζήτησης και διεξόδου από τον βάρβαρο καπιταλισμό. Η προγραμματική συγκρότηση για τον κομμουνισμό της εποχής μας και οι διεκδικήσεις ανάλογου χαρακτήρα μπορούν να συσπειρώσουν πολλούς. Σε αντίθετη περίπτωση θα μετατραπούμε σε εκατομμύρια θύματα, όχι του κορωνοϊού, αλλά του ανελέητου – ακόμα και πολεμικού – ανταγωνισμού των ισχυρών

καπιταλιστικών κέντρων.

Ο κορωνοϊός άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου.